

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opuscula Spiritiva - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae Christianae. III. Manuductio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De Sacrificio Missae. VI. De Discretionem Spirituum ... Operum Eminentiss. Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

§. 47. Nunquam studium orationis omittendum

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

exuto spiritu mundi sentiat in se augeri promptam erga Deum voluntatem. Bene orat qui nihil scire, nihil habere desiderat, nisi Christum & hunc crucifixum.

§.XLVII. *Nunquam studium orationis omittendum.*

ERror communis est meditationem rem difficillimam esse, cum tamen nemo sit, qui non quotidie meditetur. Quid est enim meditari, nisi rem aliquam mente revolvere? Hoc autem continuo facimus à mane usque ad vesperam; sed ut plurimum noxia & vana meditamur. Cur igitur mysteria fidei, & quæ salutis nostræ sunt non meditamur? His jugiter occupari mens nostra facilimè posset, si eam avertere à rerum terrenarum curis conaremur. Hac de causa ad orationis studium inepti sumus, quia sensibus mori, & Christi crucem atque ignominiam amplecti nolumus. Sæpè etiam orationem omitimus, ut bonis operibus extrinsecus incumbamus, ex quibus nullus, vel exiguus provenit fructus, quia lumine destituimur ad bene agendum necessario, quod non nisi in oratione percipitur, & illa peragimus extra ordinem supernæ gratiæ, nostro potius, quàm divino impulsu. Maximus autem error est interiora propter exteriora negligere. Sicut corpus quotidianâ destitutum alimoniâ paulatim deficit, & perit: ita languet anima, ac veluti exanimis fit, nisi oratione, quæ cibus ipsius est, singulis diebus nutriatur. Cibo autem indiget eo frequentiori, quo plura, ac majora habet contraria quàm corpus. Ipsam enim tum ea omnia per consensum vexant, quæ corpori molesta sunt, frigus, æstus, ægritudo, fames, sitis, & alia ejusdem generis: tum corpus ipsum & sensus, concupiscentia, dæmon, & mundus. Cum autem oramus, Deum quærere, & invocare debemus in penetralibus animæ, in interiori homine, in quo ipse habitat, sicut in templo suo, Quare verba sonantia ad orandum necessaria non sunt, sed in spiritu, & veritate Deum orare, & adorare oportet. Conceptis verbis preces effundere illis

neceſſe eſt, qui neſciunt in abdito mentis cum Deo loqui, & ea quibus indigent proprio ſermone exprimere. Publicæ item Eccleſiæ preces voce, & cantu promuntur, ut audiant fideles, & ædificentur, votisque conſentientibus eleventur in Deum. Cæterum templum Dei, & locus orationis nos ipſi ſumus, & regnū Dei intra nos eſt.

§. XLVIII. *Conditiones bonæ orationis.*

UT perfecta ſit oratio, quâ aliquid à Deo petimus, debet orans ſolius Dei amore ad id quod poſtulat excitari. Quamvis enim res ipſa bona, & amabilis ſit, tutius tamen, & perfectius eſt eam petere, & amare, quia Deus vult, ne ſub velo bonitatis rei lateat pernicioſus amor ſui. Baſis orationis fides viva eſt, & præſentia Dei, ad quem accedendum cum ſimplicitate, ſicut infans ad ubera matris fertur nihil diſcernens. Qui dum orat ſe orare conſiderat, non eſt perfectè attentus orationi: mentem enim & intentionem à Deo divertit, quem orat, ut attendat orationi, quâ orat. Et ſic ſæpe contingit, ut incidat in diſtractiones, cum eas nititur evitare. Ideò in oratione valde commendatur ſimplicitas, quacumque alienâ conſideratione ſublata; ferventiùs ſiquidem orat, qui neſcit ſe orare, ſoli Deo attendens quem orat. Nulli autem evagationi obnoxia mens erit, quæ Deum ſemper præſentem habuerit. Nam quò evagari poterit, quæ ſe totam in oceanum immenſæ divinitatis immerſerit? Quocumque ſe vertat, inde nunquam emergeret. Quod ſi Deo permittente multæ contingant diſtractiones, non erit oranti inutilis oratio ſua, ſi in illis expellendis ſtrenuè dimicaverit. Aderit Deus decertanti, quamvis procul videatur abeſſe. Faciliùs tamen vincuntur avertendo ab eis mentem, eaſque ſpernendo, quàm contra pugnano: ea enim pugna ſæpe fit, ut fortiùs animo imprimantur, & magis infeſtæ ſint. Oratio arida, & experta omnis conſolationis eo gratior eſt Deo, quo minùs grata naturæ eſt.